

ΟΝΕΙΡΟΝ

ΤΑΝ ἔφθασεν εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ ἀνηφόρου, τὸν ὁποῖον ἀνέβαιναν, ἐστάθη ἐν ἐκστάσει. Τίποτε δὲν ἐννοοῦσεν ἀπὸ τὸ χάος, τὸ ὁποῖον ἐξετείνετο ἔμπρὸς του καὶ τὸ ἀμυδρὸν καὶ ἀόριστον ἐκεῖνο φῶς, διὰ μέσου τοῦ ὁποίου δὲν ἠδύνατο τίποτε νὰ διακρίνη, τὸν κατέπληττε. Στρέψας εὐρέθη ἐνώπιον ὠραίου νέου, ὕψηλου, μελαχροينوῦ, μὲ μαῦρα σπινθηρόβλα μάτια, μὲ εὐγενέστατον ὕφος. Ὁ νέος πλησιάζας αὐτόν.

— Φίλε, τῷ εἶπεν, ἐγὼ ἐδῶ εἰμαι ὁ ὁδηγὸς πρὸς τὴν ἀπόλαυσιν, τὸν πλοῦτον, τὴν πραγματικὴν, τὴν ὑλικὴν ζωὴν, καὶ ἂν θέλῃς νὰ ζήσης εὐτυχῆς, νὰ αἰσθανθῇς πραγματικῶς ὅλας τὰς ἡδονὰς τῆς ζωῆς, ἔλα μαζί μου! Βλέπεις ἐκεῖ κάτω τὸν μαῦρον ἐκεῖνον ὄγκον, ποῦ χάνεται μέσα στὸ πολὺ φῶς! Τὸν διακρίνεις! Εἶνε ἡ Γῆ. Ἐκεῖ θὰ σὲ ὁδηγήσω καὶ θὰ ζήσης αἰωνίως ἀπολαμβάνων εὐχαριστήσεων, θὰ ἔχῃς ὅ,τι ἐπιθυμεῖς, καὶ δὲν θὰ κοπιᾷς, οὔτε θὰ βραδύνῃς διὰ νὰ φθάσῃς, ὅπου θέλεις. Ὁ δρόμος εἶνε σύντομος καὶ ἐντὸς ὀλίγου καὶ οἱ δύο θὰ ἴμῃθαι ἐκεῖ. Μὴ χάνῃς καιρὸν... ἔμπρὸς ἔλα!

— «Καλὰ» εἶπε, μετ' ὀλίγων λεπτῶν σκέψιν, «ἔρχομαι», καὶ ἡτοιμάζετο νὰ προχωρήσῃ, ὅτε μία χεὶρ τὸν ἐκράτησεν ἑλαφρὰ ἀπὸ τὸν ὤμον καὶ μία μελωδικὴ φωνὴ ἐψιθύρισε «στάσου:» Μ' ἑνα βραχὺν ἄ, τὸ ὁποῖον τὸν ἐπνίξεν εἰς τὸν λαιμόν, ἔπαισεν εἰς τὰ γόνατα ἐνώπιον ὠραιότατης κόρης, ἥτις ἐστέκετο ἐκεῖ, ντυμένη μέσα στ' ἄσπρα, μὲ ριχμένα τὰ κασταὰ μαλλιά της εἰς τοὺς γυμνοὺς ὤμους της, μὲ μισοκλεισμένα μάτια, ὠραία καὶ αἰθερία ὡς ἄγγελος.

— Μὴ, φίλε μου, μὴν πᾶς ἐκεῖ, μὴ! Ἔλα μαζί μου, εἰμαι ἡ ἰδανικότης, ἡ τέχνη σου, ἡ ἀγάπη σου, ἡ μουσικὴ σου. Θὰ ζήσωμεν πράγματι εὐτυχεῖς μαζί. Ἰδὲ ἐκεῖ ἐπάνω, μέσα σ' ἐκεῖνο τὸ ἄσπρο χάος, εἶνε ὁ Οὐρανός, εἰς τὸν ὁποῖον θὰ σὲ ὁδηγήσω καὶ θὰ ὑποφέρωμεν, θὰ κοπιᾷσωμεν καὶ δυνατὸν νὰ μὴ φθάσωμεν, διότι ὁ δρόμος εἶνε ἀτελεύτητος καὶ σχεδὸν ἀπρόσιτος... μὰ θὰ σοῦ παρέχω τὴν γλυκεῖαν τῆς ἀθανασίας ἐλπίδα, θὰ ἦμαι πάντα μαζί σου, εἶπε σιγά, καὶ σκύψασα ἐθώπευε μὲ τὰ χεῖλη της τὰ ὠραῖα ξανθὰ μαλλιά του.

— Ὁραῖον καὶ γλυκὺ πλᾶσμα, ἔρχομαι, ναί, ἔρχομαι μαζί σου, ἐφώνησε, καὶ ἐνῶ τῇ ἔτεινε τὴν χεῖρα διὰ νὰ τὸν βοηθήσῃ νὰ σηκωθῇ, ἔστρεψε καὶ ἔστειλεν ἑνα ἐγκάρδιον ἀσπασμὸν εἰς τὸν νέον, ποῦ ἐχάθη σχεδὸν μέσα εἰς τὸ φῶς.

— Πηγαίνομεν λοιπόν! εἶπεν ἐκείνη καὶ ἑλαφρὰ ὡς πτηνὸν ἤρχισε τὸν δρόμον της, ἀκολουθουμένη ὑπὸ τοῦ νεαροῦ συντρόφου της. Ἀλλὰ κατόπιν μακροῦ ταξιδίου, κατόπιν μυρίων κοπώσεων καὶ ἐξαντλήσεων, κατόπιν ἀφορήτου πυρετοῦ, πείνης καὶ δίψης, ἔπεσεν εἰς τὸν δρόμον μέσα εἰς τὰς ἀγρίας βάρους καὶ ἐνῶ ἐξέπνιεν εἰς τοὺς βραχίονας τῆς πιστῆς φίλης του... ἤνοιξε τὰ μάτια καὶ εὐρέθη ἐρ-

ΕΛΠΙΣ ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΥ

ριμμένος εἰς τὸ ψάθινον κάθισμά του, ἔμπρὸς εἰς τὸ τραπέζι, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἀκουμδήσας εἶχεν ἀποκοιμηθῇ. Τὸ βιολὶ καὶ τὸ τόξον του μὲ δύο τετράδια μουσικῆς εἰς τὸ πλάγι του ἐπὶ τῆς τραπέζης ἐκοιμῶντο, φαίνεται, καὶ αὐτὰ μαζί του, ἐνῶ ὁ βορρᾶς ἐσύριζεν εἰς τὰ παράθυρα, οἱ ξύλινοι τοῖχοι ἐτριζαν καὶ τὸ κρὺ τοῦ Δεκεμβρίου τὸν εἶχεν ἐγγίσει κατὰ καρδὰ. Ἐμεινεν ὀλίγα λεπτὰ εἰς τὴν θέσιν του τρέμων, ὕστερα ἔστρεψε καὶ εἶδε τὸ στρώμα του κάτω σὲ μίαν γωνίαν τοῦ δωματίου, ἔρριψεν ἐν βλέμμα πρὸς τὸ τρεμοσβύνον φῶς τοῦ κηρίου του, ποῦ ἔκαιεν ἐκεῖ πλησίον, ἔσφιξε τὸ βιολὶ του εἰς τὸ στηθὸς του, καί:

— Ὁ γλυκεῖά μου Μοῦσα, εἰμαι πολὺ εὐτυχῆς, ποῦ σ' ἠκολούθησα, ἔστω καὶ ἂν ἴσως τώρα πρὸς χάριν σου... πεινώ, ἐξεφώνησε καὶ σβύσας τὸ κηρίον του, ἔπεσε χαμογελῶν εἰς τὸ ἀχύρινον στρώμα του.

ΕΛΠΙΣ ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΥ

